සිංහල චින්තනය සහ ඒ පිළිබඳ ඉතිහාස දාර්ශනික අධ්‍යයනයක් සඳහා ඉදිරිපත් කෙරෙන දළ සැලසුමක්

ගාමිණී හපුආරච්චි

සිංහල චින්තනය, දේශපාලන විවාදයක සීමා ඉක්මවා ගිය දර්ශනය, ඉතිහාසය සහ සමාජ න්‍යාය වැනි ක්ෂේත්‍ර රාශියකට අදාළ ශාස්ත්‍රීය සංකල්පයකි. මනෝවිද්‍යා දෘෂ්ටි කෝණයෙන් එය මානව ප්‍රාථමික චින්තනයේ ම කොටසක් වන අතර දාර්ශනික දෘෂ්ටි කෝණයෙන් එය ඉතිහාසය සහ සමාජ න්‍යාය අධ්‍යයනය කරන ක්‍රම වේදයකි. චින්තනය නමින් හඳුනා ගනු ලබන ව්‍යුක්ත චින්තන පද්ධතිය විසින් නියමිත කාලපරිච්ඡේදයකට අයත් සියලු භෞතික නිර්මාණයන් ද සමාජ-සංස්කෘතික සංකේතයන් ද එකිනෙකට සම්බන්ධ කරනු ලැබේ. මිෂෙල් ෆූකෝගේ විශ්ලේෂණයන් අනුව පුරාවිද්‍යාඥයෙකු පාංශු ස්තර සිරස් අතට කණිමින් සොයා ගනු ලැබෙන පුරාවස්තු තිරස් අතට අධ්‍යයනය කරන ආකාරයට ම විවිධ යුගයන්ට අයත් චින්තන පද්ධතීන් ද සිරස් හා තිරස් අතට අධ්‍යයනය කරනු ලැබේ.

මාක්ස් සහ එංගල්ස්, සාවද්‍ය නිගමනයකට පැමිණෙමින් නමුදු නිවැරදිව විශ්ලේෂණය කළ ආකාරයට ආසියාතු සමාජ ක්‍රමය (එය සිංහල චින්තනයේ ප්‍රධාන කුලකය වශයෙන් සලකමින්) ඔවුන් විසින් අනුදන්නා ලබන සමාජ පරිණාම ආකෘතියකට ඇතුළත් නොවිය. ආසියාතු සමාජය බටහිර සමාජ පරිණාම ආකෘතියට අනුකූල නොවීම කිසියම් බුද්ධිමය ප්‍රහේලිකාවක් වශයෙන් දකිමින් ම මාක්ස් සහ එංගල්ස් (ඔවුන් පමණක් නොව ෆූකෝ දක්වා සියලු බටහිර සමාජ න්‍යායවාදීන් ද) බටහිර සමාජ පරිණාම ආකෘතිය විශ්වසාධාරණ සහ එකම සමාජ න්‍යාය වශයෙන් විස්තර කළහ. සිංහල චින්තනය බටහිර සමාජ ආකෘතියට විකල්පයක් වශයෙන් පමණක් නොව (බටහිර විචාරකයන් ආසියාතු සමාජ ක්‍රමය අවධාරණය කරන්නේ මාක්ස්වාදය විවේචනය කිරීමට පමණක් වන අතර ඒ පිළිබඳ ගැඹුරු ශාස්ත්‍රීය අරමුණකින් නොවේ) සිංහල ශිෂ්ටාචාරය විශ්ලේෂණය කිරීමේ නව ක්‍රමවේදයක් වශයෙන් ද අධ්‍යයනය කරනු ලැබේ. සිංහල චින්තනය හඳුනා ගැනීම සඳහා ප්‍රධාන මූලයන් ත්‍රිත්වයක් - එනම් වාරි කර්මාන්ත පද්ධතිය, ගම්මාන ක්‍රමය හා බෞද්ධ දර්ශනයේ බලපෑම - ඔස්සේ පර්යේෂණ කළ යුතු බවට යෝජනා කරනු ලැබේ.

සිංහලයන්ට සුවිශේෂ චින්තනයක් තිබේ ද යන ප්‍රශ්නය 1980 දශකයේ සිට ම සංවාදයට භාජනය වෙමින් පවතියි. මෙම සංවාදයට ප්‍රධාන කේන්ද්‍රීය ගැටළුව